
Křižovatka lásky

Mary Beesley

Claire

Nervozita nutila Claire usmívat se příliš široce. Vkročila na rohožku v tom nádherném domě. *Páni*. Ani na chladném vzduchu nešetřili. Ona si už léta nedovolila utrácet za klimatizaci.

Dva muži a jedno dítě na ni zírali, jako by jí narostla druhá hlava. Zatímco se chvíle ticha protahovala, udělala si rychlý úsudek. Malý Tommy byl se zlatavou pleť, blondatými vlásky a modrýma, jímavýma očima rozkošný. Znepokojovala ji však touha a naděje, která v nich zářila. Ten chlapec právě přišel o mámu. Jak by mu mohla nabídnout pár hodin denně, když si dobře uvědomovala, že nemůže ani zdaleka zahojit šrámy na jeho duši a nahradit, co ztratil?

Když se však dívala do jeho zářivých očí a na jeho dokonalou tvářičku, pochopila, že ho nedokáže odmítnout. Nemohla ignorovat jeho zbožný a roztoužený pohled. Viděla až do jeho něžného srdíčka. A to bylo zlomené. Zahlédla ho jen na vteřinku, ale i ta stačila k tomu, aby si umínila, že mu pomůže. Zapomněla na peníze, které vlastně tvořily důvod, proč s nabídkou souhlasila. Teď si přála na autobusové zastávce čekat, až se Tommy vrátí ze školky. Chtěla mu péct lasagne a číst pohádky. Žilami se jí nečekaně rozproudila nová krev. Měla tři dcery a jednu vnučku. Milovaly ji a ona je, a to celou duší, ale nepotřebovaly ji jako tenhle chlapec.

Mrkla na něj.

Tommy se zazubil a odhalil řadu rovných mléčných zoubků. „Jablečný koláč mám moc rád,“ řekl.

Claire se usmála a srdce jí zaplesalo ještě víc. Otevřela ústa, aby mu řekla, že mu ho upeče, ale přerušil ji hluboký, nervózní smích.

Zvedla oči a teprve tehdy si uvědomila, že kromě ní a toho andílka jsou tu další lidé. Pohlédla na dva muže, kteří postávali vedle Tommyho. Připadalo jí, jako by se oba lekli, že se teď dívá na ně. Jako první se vzpamatoval mladší z nich a přívětivě se na ni usmál.

Natáhl ruku. „Zdravím, Kláro. Já jsem Smith.“

Stisk jeho ruky byl silný a konejšivý – což měl jistě nacvičené. A fungovalo to. Jeho teplá dlaň ji uklidňovala, ale zároveň ji znepokojivě okouzloval jeho šarm.

„A tohle je můj táta Banks a můj nejlepší kámoš Tommy.“

„Jmenuju se Claire,“ opravila ho.

„Roger povídal, že se jmenujete Klára,“ podotkl Banks a stáhl obočí.

Přinutila se k bezstarostnému úsměvu. „Kdysi mu připadalo legrační říkat mi jiným jménem. Rád si mě dobírá. Podle mě ale později zapomněl, jak se správně jmenuju. Jemu to prochází, ale doufám, že vy nebudete následovat jeho příkladu.“

„Taky tvrdil, že jste babička.“ Banks měl v jinak příjemném obličejí nechápatý výraz. „Vždyt jste...“

„Já vím.“ Do tváří se jí nahrnulo dobře známé horko. Nejlepší bude rovnou odpovědět na otázku, která je páčila, ale kterou ze zdvořilosti nepoložili. „Je mi čtyřicet.“

Banks vykulil oči.

„Nejstarší dceru jsem měla, když mi bylo osmnáct. A jí se holčička narodila v jednadvaceti, teprve před sedmi měsíci. Takže chápu, že nevypadám jako typická babička.“

Banks se zasmál, což Claire považovala za souhlas.

„Jste daleko hezčí než moje babička Shellburgová,“ řekl Tommy.

Banks sebou při těchto slovech trhl a jako by přišel k sobě. „Prosím, omluvte naše způsoby.“ Ucouvl a pokynul jí, aby konečně přešla modrou orientální rohožku. Zavřel za ní dveře. „Moc vám děkuju, že jste přišla. Prý zvažujete, že byste nám pomáhala.“ Ukázal na sebe a své syny. „Jak vidíte... my pomoc potřebujeme.“

Když nepočítala Banksův nervózní pohled a Tommyho roztoužená kukadla, rozhodně nepůsobili bezradně. Vypadali jako rodinka z magazínu.

Banks působil mladší a svěžejší než většina padesátníků, které znala. Měl stejné modré oči jako Tommy. Jemné vrásky kolem očí mohla způsobit léta usmívání... anebo mžourání. Měl opálenou pleť s pěkně stříženým strništěm, které mu zvýrazňovalo rysy, a husté, šedivé vlasy. Jejich sto sedmdesát centimetrů převyšoval o nějakých deset. Byl to pohledný vdovec a typ, který by klidně mohl sbalit mnohem mladší ženu. Patřil k těm mužům, jaké se jí kamarádky snažily dohodit už od Stevieho smrti, k níž došlo před pěti lety. Tvrdily, že všichni muži nejsou stejní, a že když se vdávala tak mladá, nestihla ochutnat všechny jejich příchutě. Claire nakonec souhlasila s domluvenou schůzkou a toho příšerného večera si uvědomila, že mohla skončit s někým daleko, *daleko* horším než se Steviem. Pak už na žádné rande nešla. Už přes čtyři roky. Teď si říkala stará panna. A tak jí to i vyhovovalo. Raději brala nudu než bolest.

Alespoň si to ustavičně namlouvala.

Pohlédla na Banksova třicetiletého syna. Smith vypadal jako muž, po kterém šlela snad každá – zlatá pleť, štíhlá postava, svaly. Věděla, co se skrývá pod tou košilí, protože ho poznala. Nikdy s ním sice nemluvila, ale v posledních letech ho často vídala na pláži. A ano, pokukovala po něm. Uměl se obléknout tak, aby vynikla jeho figura. Kalhoty mu pěkně zvýrazňovaly dlouhé nohy a pevné pozadí. Jeho oči měly modrozelenou barvu, která jí připomínala zpěněný oceán. Nos, tváře a hladce oholenou bradu měl ostřejší a rovnější než jeho otec a byl o pár centimetrů vyšší. Měřil nějakých sto osmdesát pět centimetrů. Smithovy vlasy měly sytě karamelovou barvu a byly tak akorát dlouhé, aby vynikla jejich hustota. Její nejstarší dceři Moně by se líbil. Sakra, Claire ho tak trochu chtěla taky. *Jsi na něj moc stará*, připomněla si. *A přišla jsi kvůli práci*. O nějaký románec beztak neměla zájem.

Tohle všechno se jí mihlo hlavou během vteřinky. „Podle mě vypadáte všichni skvěle.“

Tommy se rozzářil, Banks vypjal hrud a Smith se jí podíval přímo do očí. Byl to ten typ pohledu, který ji celou rozechvíval a který ji nutil, aby mu ho opětovala. Dech se jí zadržl. Poznala, že ho přitahuje. Rozhodla se však, že bude polichocena a pustí to z hlavy, protože na tom *nezáleželo*.

„Ukážu vám dům,“ řekl Banks. „Nebo by to mohl udělat Smith.“ Nervózně se zachechtal. „Jako realiták má spoustu zkušeností.“

Smith si strčil ruce do kapes. „Pokud vás zajímá stáří dubových podlah nebo kamenného obložení v koupelnách, ptejte se.“

Zasmála se – spíš kvůli nim – a přála si, aby mohla situaci odlehčit od trapnosti, napjatých úsměvů a příliš dlouhých pohledů. Tak nebyla typická babička, no a co? Už by jí to mohli odpustit.

„Ukážu ti pokojíček.“ Tommy ji chňapl za ruku a začal ji tahat chodbou.

Všichni tři měli boty, a tak si sandálky na platformě nesundala. Banks a Smith se loudali za nimi. Prošli kolem herního pokoje s pohodlným gaučem, obří televizí, fotbálkem a kulečnickem. Tady se Tommy po vyučování vyřadí, což jí usnadní práci. Samotnou ji překvapilo, jak moc si přeje Tommyho vidat. Odjakživa si přála syna.

Tommy ukázal na dveře na opačné straně hery. „To je Smithyho pokojíček.“

Polekaně se otočila na dospělého muže. Ona byla ve svých třiceti už dvánáct let vdaná a porodila tři děti. Ale právě mu umřela máma. Třeba se nastěhoval zpátky, aby pomohl tátovi.

Smith se začervenal. „Jen příležitostně. Jinak bydlím v Corona del Mar.“

Byla za to podivně vděčná. Nechtěla, aby se kolem ní ustavičně motal. Nebyla však připravená rozpitvávat, proč by jí to vůbec mělo vadit.

Tommy proběhl prvními dveřmi napravo. „Támhle spím,“ ukázal na širokou postel s námořnickým povlečením.

Na plyšovém koberci zůstaly čáry od vysavače. To bylo dobře. Doufala, že po ní nebudou chtít, aby dům dennodenně cídila.

„Tohle jsou moje hračky.“ Na policích stály barevné koše. „A můj stůl.“ Otočil se k ní a plný naděje čekal.

„To je krásný pokojíček. Moc se mi tu líbí.“ Zahleděla se na zarámované obrázky. Tommy nejspíš nakreslil auto. „Hlavně tohle mistrovské dílo.“ Pak přešla k fotce Tommyho s usměvavou blondýnkou. Než Stevie zemřel, Claire by si možná fotografie nevěšimala, ignorovala by Tommyho bolest. Ale dnes už věděla, že je dobře, když se s lidmi mluví o těch, které ztratili. „Tvoje maminka je krásná, Tommy. Moc jí to tu sluší. Mrzí mě, že jsem ji nestihla poznat.“

Díval se na fotografii s takovou něhou, že Claire píchlo u srdce. „Mě taky.“

„Doufám, že mi o ní budeš vyprávět.“

„Tak jo!“ Tommy zvedl autíčko a ukázal jí ho.

Oba muži postávali u dveří a pozorovali ji.

„Co je to za auto?“

„Smykový nakladač.“

„Páni. Ty se v tom vyznáš.“

„Máma mi koupila knížku o vozidlech na stavbě. Je moje nejoblíbenější.“

„Ráda bych ji viděla.“ Jak dlouho si s ním měla hrát a nechat se Banksem a Smithem okukovat? Tohle byl její pracovní pohovor?

„Tommy,“ řekl Banks. „Teď provedeme Claire domem a tu knížku necháme na jindy, ano?“

Tommyho tvář poklesla zklamáním, přesto bez protestů odložil tlustou obrázkovou knihu. Znovu vsunul ručku do její dlaně a spolu s ní se vydal za Banksem do herny.

„V téhle skříni najdete deskové hry. A támhle je třetí ložnice, kterou Helen zařídila pro hosty.“ Banks ukázal na poslední nevysvětlené dveře v přízemí.

„Tam spala teta Ivy,“ vysvětlil Tommy. „Ale ta už odjela. Musela se vrátit domů do Vegas. Nastěhuješ se tam ty?“

Do tváří se jí nahrnula krev. Obvykle se nečervenala, nicméně v přítomnosti těch dvou mužů jí myšlenky bloudily na území, na které už dlouho nevkročila.

Netušila, jestli jí pomáhá, anebo naopak přitěžuje, že se při představě, jak spí u nich doma, tvářili stejně rozpačitě jako ona.

„Ne, Tommy. Mám vlastní dům. Stojí nedaleko. Znáš park v Emerald Bay, na opačné straně dálnice?“

Přikývl.

„Můj domek najdeš hned vedle. Přijď někdy na návštěvu.“

„Dneska?“ Zvedl oči k tátovi. „Můžu?“

Banks se zase napjatě zachechtal, což v posledních patnácti minutách udělal už několikrát. „Dnes ne. Ukážu vám to nahore.“

Kuchyně byla přímo božská. Claire se už těšila, až tu bude péct sušenky. Bude tu mít spoustu prostoru a prosklenou stěnou uvidí na třípytívy oceán. A na bazén patřící k domu. Pohlédla na kožené křeslo u okna. Úplně se viděla, jak se v něm choulí ve vytahaném svetru, svírá šálek čaje a pozoruje západ slunce. Na to by si dokázala zvyknout.

„Mám jí ukázat tvoji ložnici?“ zeptal se Tommy táty.

Další nervózní zasmání. „Co kdybyste si se Smithem připravili věci na pláž a já si zatím promluvil s Claire?“

„Pojď, Tome. Vezmi si neopren.“ Smith k ní obrátil svou okouzující tvář. „Rád jsem vás poznal, Claire.“

„Nápodobně.“

Synové sešli dolů a Banks ji pozval do tmavé, dřevem obložené pracovny. Svezla se do koženého křesílka. Banks se chtěl posadit na kancelářskou židli za stolem, pak ovšem zaváhal, vrátil se před stůl a sedl si do druhého křesílka vedle Claire.

„Odkud znáte Rogera a Raven Charovi?“ zajímal se.

„S Raven jsme se seznámily na ranní hodině pilates asi před dvanácti lety. Okamžitě jsme si padly do noty. Jejich syn Jimmy loni několik měsíců randil s mojí dcerou Edith. Oba tehdy chodili do čtvrtáku.“

„Jsou to dobří lidé. Pěli na vás ódy.“

„I na vás.“

Banks jí věnoval překrásný úsměv. „S Rogerem se přátelíme už dlouho. Když jsme se sem s Helen před pětadvaceti lety přestěhovali z New Yorku a bydleli v Irvine, byli jsme sousedi. Já tehdy pracovat osmdesát hodin týdně, ale on si přesto umínil, že se stane mým přítelem. A Raven zůstane nadosmrti vděčný, že pomáhala Helen, když já neměl čas.“ Odmlčel se a na prázdno polkl. Zdálo se, že ho přemáhá smutek.

Promluvila do napjatého ticha: „Je mi líto, že vám zemřela žena. Nikdo by neměl pohřbívat svého partnera v tak mladém věku.“

Banks se prudce nadechl a rychle zamrkal.

„Především pokud vám zůstane dítě, které nyní musíte vychovávat sám.“ Stáhl obočí. „Mám o něj starost. Je pořád tak smutný.“

Claire se sevřelo srdce.

Jeho zármutkem pronikl vztek. „Tommy potřebuje mámu. Není to spravedlivé. Všechny moje prosebné modlitby byly k ničemu.“ Když pohledem přelétl její tvář a culík tmavých vlasů, který měla přehozený přes rameno, opět se zatvářil zdrceně. „A teď se zase nacházím v pozici, kdy musím škemrat.“ Upřel na ni modré oči. „Musím se přiznat, že jsem s hledáním chůvy váhal, protože nechci do domu přivést neznámého a neprovořeného člověka a světit mu do péče svůj nejcennější poklad, ale plně Rogerovi věřím a můj prvotní dojem mi říká, že máte zlaté srdce a skvěle se k nám hodíte. Proto pevně doufám, že tu práci vezmete.“

Napřímila se.

„Nesnel bych, kdybych musel Tommymu říkat, že se nevrátíte. Už se do vás stihl zbláznit.“

Jakmile chlapce uviděla, věděla, že mu nikdy nedokáže nic odepřít. Ale teď, při pohledu na Banksovu pohlednou tvář a prosebné oči, si uvědomila,

že Tommy zdědil tu neodolatelnou vlastnost po svém otci. Den, který začal tak prázdně, byl najednou zajímavý a smysluplný. „Nemůžu mu nahradit mámu. Nikdy nebudu Helen. Ale udělám, co budu moct, abych mu pomohla. Můžu sem chodit ve všední dny a zůstat s ním, dokud se nevrátíte z práce. Když se zdržíte, nemám problém tu počkat.“

„Děkuju, Claire.“

Upřímnost jeho vděku jí vykouzlila na tváři zářivý úsměv. Když ho Banks uviděl, posadil se rovněji a místo zoufalství se v jeho výrazu objevilo... Claire si nebyla jistá, co vlastně. Ale zdálo se, že mu činí potíže odtrhnout zrak od jejích rtů. Odjakživa slychávala lichotky na svůj úsměv – na bílé zuby a široké rty, jejichž koutky se zvedaly k zářivým očím. Zamračila se. Teď rozhodně nepotřebovala, aby musela novému zaměstnavateli vykládat své pravidlo *co je v domě, není pro mě*. „Povězte mi, co přesně ode mě očekáváte,“ pronesla profesionálním tónem.

Odkašlal si a nasadil klidný výraz, který nejspíš hojně využíval během práce v investiční společnosti. „Vaším úkolem bude Tommy. Až přijde ze školky, budete si s ním hrát. Budete mu číst. Vezmete ho do parku, na pláž, uděláte zkrátka cokoli, co byste dělala s vlastními dětmi. Nenajímám vás na úklid – výpomoc sem chodí v úterý –, ale doufám, že se postaráte o večeri. Buďte mu uvaříte, nebo se s ním najíte venku.“

„To by šlo.“

Vytáhl z kapsy peněženku a z ní vysunul kreditní kartu American Express. „Na potraviny, restaurace a aktivity. Cokoli, co budete platit.“

Claire opatrně převzala kartu, která byla těžší a silnější než její kreditky. Byla jako u vytržení.

Banks vstal a přešel za stůl. „Vytisknu vám jízdní řád Tommyho autobusu.“ Kliknul myší. „A požádám asistenta, aby se s vámi spojil kvůli pracovní smlouvě. Postará se o to, aby vám chodila výplata. Týdně, nebo měsíčně, jak budete chtít. Kolik vám mám platit?“

Claire oněměle zamrkala.

„Padesát dolarů na hodinu? A potřebujete zdravotní pojištění? Nevím, jak tyhle věci chodí. Nikdy jsem nezaměstnával nikoho mimo kancelář. O domácnost se vždycky starala Helen.“

Šokovaně třesla očima.

„Můžete to probrat s mým asistentem Salem. Kdybyste cokoli potřebovala, on to zařídí.“ Když pořád ani nepípla, odtrhl oči od obrazovky. „Je to všechno v pořádku? Zapomínám na něco?“

Ztěžka polkla. „To je od vás příliš velkorysé. Chtěla jsem si říct o dvacet na hodinu. Přijmu pětadvacet.“

Roztáhl rty a odhalil řadu rovných zubů. „Pokud jde o důležité věci, naučil jsem nehrát žádné hry. Když najdu něco, co za to stojí a co chci, kupříkladu firmu na prodej, dům s výhledem, kamarádku pro svého syna,“ ukázal na ni, „pak se nevyplácí hledět na peníze.“

Nevěděla, jestli jí lichotí, že ji srovnává s jednou z firem své investiční společnosti, ale byl úžasný pocit být žádaná, *ceněná*. Takhle dobře se necítila už hodně dlouho. Stáhla ramena dozadu a v nitru se jí rozlilo teplo.

„Pak tedy přijímám vaši nabídku s díky a se slibem, že vás nezklamou a o Tommyho se postarám, jak nejlépe dovedu.“

Usmál se. „Vidíte? Už teď se mi investice vyplácí.“ Naklonil se přes stůl a zašeptal: „Měla jste vyjednávat. Klidně bych vám zaplatil dvojnásobek.“

„V tom případě očekávám zvýšení mzdy do Vánoc.“

Rozesmál se a byl to opravdový smích, který se ani zdaleka nepodobal tomu nervóznímu chechtání. Zněl hluboce a melodicky a ona byla na svůj vtípek pyšná. Banks otevřel zásuvku a vytáhl klíč s bronzovou klíčenkou. Byla těžká. Snad z opravdového bronzu? Zvedla ji k očím a uviděla, že jde o detailní glóbus. Ona měla na klíčích pověšenou postavičku superhrdiny, kterou jí před lety dala ke Dni matek prostřední dcera Indi. Sextonovi byli boháči. Kam to jen vlezla?

„Klíč od domu,“ řekl Banks. „A kód garáže je sedm šest pět nula.“ Podal jí list papíru z tiskárny.

Claire si do kabelky strčila jízdni řád a maličkatou zeměkouli. Nato si vyměnili telefonní čísla.

„Kdy můžete začít?“ Hlas mu zněl nadějeplně.

„Zítra po školce budu na autobusové zastávce.“

„Moc vám děkuju.“ Dlouze vydechl a uvolnil ramena.

„Musíte zavolat do školky a dát jim moje údaje, abych ho mohla vyzvedávat.“ Claire měla s místními školkami dost zkušeností, aby věděla, jak to chodí.

Banks otevřel koženou složku a tučným nakloněným písmem si napsal poznámku na vrchní list bloku. „Děkuju za připomenutí.“

Vstala a podala mu ruku. „Já děkuju za práci.“

Chytil její ruku a držel ji o vteřinu déle, než se na pracovní pohovor slušelo. Ale copak byli někde v kanceláři? Vždyť jí dal klíč od domu a svěřil jí syna. V podstatě se stali členy jedné rodiny.

Banks

Banks vyprovodil Claire a zavřel dveře dřív, než došla ke své hondě. Kdyby ji sledoval o vteřinku déle, připadal by si jako čumil. Zaměstnání firmy taky nevídal u dveří ani je nevyprovázela. Ještě chvíli zůstal zírat na vyřezávanou zadní stranu vchodových dveří a skrze zaťaté zuby vypustil dlouho zadržovaný dech. Pak vydechl ještě jednou. Nato se vrátil do pracovny a vzal papírek, na který mu Claire napsala číslo. Měla krásný, jemný rukopis a používala psací písmo, což v dnešním digitalizovaném světě dělal málokdo. Připadalo mu to přitažlivé. Chtěl by ji vzít na rande. V její přítomnosti se cítil zvláště, nesprávně. A plný života.

Helen ho opustila před čtyřmi měsíci. Už se nevrátí. Ale bylo vážně v pořádku, aby toužil po jiném?

Protácel lístek papíru v prstech a představoval si, že se s Claire seznámil na večírku a ona mu ho strčila do kapsy kabátu. V duchu si maloval, jak jí volá, než vlezde do postele, a jak si chvíli povídají. Jak si s ní domlouvá večeri při svíčkách. S tímhle fantazírováním musí přestat. Byla to jeho zaměstnankyně.

Uložil si její číslo do mobilu a natáhl se, aby papírek vyhodil do koše, ale pak ho schoval do složky. Když se ve dveřích objevili Smith a Tommy v plavkách, desky honem zaklapl.

„Tak co?“ zeptal se Smith a jeho povytažené obočí cosi nepříjemně naznačovalo. Upravil si ručník na nahém rameni.

„Vrátí se?“ chtěl vědět Tommy s nadějí v hlase.

„Ano.“ Banks se široce usmál. „Zítří po školce na tebe bude čekat na zastávce autobusu.“

Tommy zvedl ruce nad hlavu. *Hurá!*

Banks se cítil stejně.

Zasmál se a srdce mu zaplavil vděk. Když se dnes ráno probudil utahaný a sklíčený, nenapadlo ho, že dnešní den skončí takhle báječně. „Povídala, že si s tebou bude každý všední den hrát.“

Tommy zavýskal radostí. Bankse jeho nadšení trochu zamrzelo. Cožpak mu nestačilo, když trávili čas jenom spolu?

„Jak to, že se ti tak rychle zalíbila?“ zeptal se Smith mladšího brášky.

„Prostě jsem to cítil,“ odpověděl Tommy, dotkl se hrudníčku a jeho pohled zjhl. „Když jsem se jí koukl do očí, poznal jsem, že máme být spolu.“

Smith překvapeně zamrkal. Stejně jako Banks ani on nenacházel slov. Děti občas říkaly neuvěřitelné věci.

„Půjdeš s námi na pláž, tati?“ vyzvídal Tommy netrpělivě, jako by právě nepronesl tak těžkou a pravdivou větu.

„Jděte beze mě. Ještě potřebuju pár věcí vyřídit.“ A potřeboval chvíli, aby si to srovnal v hlavě.

Když synové odešli, zabořil se do židle a opět vydechl zadržovaný dech. Zazvonil mu mobil. Naklonil se dopředu a s úsměvem ho zvedl. „*Na svůj věk je čiperná?*“

„Takže ses s Klárou sešel,“ zasmál se Roger.

„Jmenuje se Claire.“

„Ona se přejmenovala?“

Banks protočil panenky. „To je fuk. Napálil jsi mě. Popisoval jsi ji jako vdovu a babičku.“

Telefonní linkou rezonoval Rogerův hluboký smích. „Obojí je pravda. Ale nemůžu za to, že nenaplnila tvoje předsudky.“

„Ty se nějak moc dobře bavíš,“ uchechtl se Banks.

„Já?“ zeptal se Roger naoko uraženě. „Ty si to určitě užíváš mnohem víc než já. Příznej to. Je nádherná.“

Byla nádherná. A nešlo jenom o vzhled. Měla v sobě něco, co ho přímo magneticky přitahovalo. Nemohl se dočkat, až zase přijde k němu domů. „Pracuje pro mě.“

„Tommyho chuva přece není žádný tvůj poskok v práci. Já bych ji zaměstnankyní nenazýval.“

Banks se musel silou vůle držet, aby se jeho fantazie opět nerozeběhla na plné obrátky. „Tommy si ji zamiloval. A já nehodlám riskovat, že odsud vyženu milou ženu, která ho bude odpoledne hlídat a vařit mu večeři.“ Ani se

mu nechtělo věřit, že s Rogerem rozebírá právě tohle. „Mimo práci, na kterou jsem ji najal, mě nezajímá.“ Nehorázná lež.

„Dobře.“ Roger zněl zklamaně. „Alespoň tě doma bude vítat hezká tvářička. Na tom přece není nic špatného.“

Jo, pomyslel si Banks sarkasticky. Jak by na tom mohlo být cokoli špatného?

Claire

Jakmile se za rohem vynořil žlutý školní autobus, Claire vystoupila ze stínu, mávla na řidiče a pak se přimhouřenýma očima rozhlédla po maličkých tvářičkách v řadách za ním. Tommyho neviděla. Autobus zastavil u chodníku, dveře sykly a otevřely se. Nejdříve vystoupily dvě děti a za nimi konečně vyšel Tommy. Ublíženě bloudil očima po ulici, ale pak spatřil její obličej pod kloboukem se širokou krempou. Sotva ji poznal, šedivá aura, která ho obestírala, se změnila ve zlatou.

Ano. Dělal správnou věc. Celou včerejší noc kvůli rozhodnutí pracovat pro Bankse Sextona vyšilovala. Byl to pohledný a zámožný vdovec a zřejmě byl zvyklý dostat všechno, co si zamlul.

„Tys přišla!“ Tommy se k ní rozeběhl, naboural do ní a objal ji kolem stehen.

Claire se rozkročila, aby udržela rovnováhu, zabořila mu prsty do kadeří a zaklonila mu hlavu, aby se mu podívala do tváře. Do nosu ji udeřil pach potu a šamponu. „To víš, že jo. Měl by sis na to zvyknout.“

Tommy byl paprskem poledního slunce. Už uběhlo spousta času od doby, kdy vyzvedávala Monu, Indi a Edith u autobusu. Edith ji občas běhávala obejmout, ale všechny se většinou vracívaly unavené, hladové a otrávené a ani Claire nebyvala v nejlepším rozpoložení.

Připadalo jí, že dostala druhou šanci udělat to pořádně.

Tommy ji konečně pustil a sundal si z ramene modrý plátěný batoh. Rozeplnul ho a vytáhl z něj pomačkané desky.

Vzala si je. „Co je to?“

„To je ze školky. Jsou tam obrázky, co jsem dneska namaloval, a nějaký vzkaz pro tátu.“ Přimhouřil oči. „Nebo možná pro tebe?“

Otevřela složku a vytáhla z ní obrázek s červenými skvrnami. Moc se jí líbil. V abstraktním umění se vyznala, ovšem tentokrát se neodvažovala si tipovat, na co se to kouká. „Pověz mi o tom obrázku.“

„To je ovoce na podzim. Tohle jsou jablka. A granátová jablka. A tady jsou dýně. Ty měly být oranžové, ale Sawyer všechnu oranžovou vyplácal.“

„Červené dýně jsou ještě lepší. O Halloweenu by vypadaly strašidelně, nemyslíš?“

„Já Halloween miluju. Ještě jsem se nerozhodl, za co letos půjdu. Normálně mi pomáhá máma, ale táta a Smithy slíbili, že se taky převlečou a půjdeme koledovat spolu. Chci, abychom se na kostýmu domluvili.“ Když se Tommy rozešel k domovu, nepřestával drmolit o převleku.

Claire mezitím listovala jeho složkou. Mezi štosem domácích úkolů našla oznámení o dobročinné akci pořádané sdružením rodičů a přátel školy. Když přecházeli prázdnou ulici, bez přemýšlení vzala Tommyho za ruku. Zapomněla, jak umazané bývají ručky školáků po celém dni.

„Za co půjdeš na Halloween ty?“

Dlouze vydechla. „To nevím. Mám doma čarodějnický klobouk, který si беру, když otevírám dveře koledníkům.“

Tvářil se, jako by ho odpověď nesmírně zklamala.

Zasmála se jeho upřímnosti.

„Mohla bys jít s námi. Jenom musím vymyslet kostým pro holku.“

„Možná,“ pronesla opatrně, aby si nedělal moc velké naděje.

Pustil její ruku a odběhl k nedalekému květinovému záhonu, kde chytil dva fialové květy a utrl je hned pod hlavičkou. Podal jí ten plně rozkvetlý.

„Děkuju.“

Šel dál s hlavou skloněnou a protácel květinou v prstech. Bylo to ještě poupě. Pak promluvil hlasem tak tichým, že se Claire musela sklonit, aby ho slyšela. „Tahle ještě nevyrostla. Neměl jsem ji trhat.“ Jeho něžný, smutný hlásek ji vzal za srdce.

„To nevdí, Tommy.“ Když hodil poupě do kanálu, položila mu ruku na svěšená ramena.

Zbytek cesty nepromluvili. Přišla dřív, aby uklidila nákup a upekla mu borůvkové muffiny, aby si je mohl dát hned, co přijde domů. Nechala ho, aby natukal kód do garáže. V předsíni skopnul boty a hodil batoh na zeď. Ten těsně minul háček a spadl na betonovou podlahu.

„Tady si máš nechávat aktovku?“

Zarazil se na prahu, vrátil se a zvedl ušpiněný batoh na háček. „A krabičku mám odnést do kuchyně, aby mi do ní táta připravil oběd, ale vzpomněli jsme si na to jen první den, takže obědvám v jídelně.“ Vytáhl spláclou termotašku s vyšitými papoušky.

„Chutnají ti školní obědy?“

„Moc ne.“

„Mám ti připravit oběd, aby sis ho mohl zítra vzít?“

Očka se mu rozsvítila. „Můžu ti pomoci?“

„Jasně. Nejdřív si dáme něco na zub. Máš hlad?“

„Jo.“

„Umyj si ruce a pak si v kuchyni můžeš vzít borůvkový muffin.“

Tommy utíkal dovnitř a nechal ji stát v otevřených dveřích se složkou a prázdnou krabičkou na obědy v rukou.

Claire už si dala muffin pokapaný medem. Tohle byla její snídaně. Většinu ráno neměla chuť na nic. Dříve děvčatům připravovala tři pořádná jídla denně, ale teď se s vařením neobtěžovala. Jíst o samotě ji nebavilo. Uvědomovala si, že není nejzdravější vynechávat tolik jídel, jenomže zároveň se ráda vešla do džínů velikosti S. Věděla, že váha není důležitá, a evidentně nedržela dietu kvůli chlapovi. Zkrátka se jí líbilo, že je štíhlá jako proutek. Udržovala si váhu a kondici kvůli zdraví a vlastnímu potěšení.

Tommy si dal dva muffiny se štedrou dávkou rozpuštěného másla. Claire mu třetí zabalila k zítřejšímu obědu a zbytek uložila do lednice.

„Ty jo.“ Natáhl krk a za jejími boky nahlédl do napěchované lednice.

„Tam je věci!“ Otevřel zásuvku s ovocem a vytáhl jablko. „Můžu?“

„Jasně. Mám ti ho nakrájet?“

Zavrtěl hlavou, zakousl se do něj a šťáva mu vytryskla na bradu.

„Pověz mi, co si rád dávaš k obědu.“

„Sendvič se šunkou, quesadilla v alobalu, aby zůstala teplá, pizzu s feferonkami, banány nechci, ale hroznové víno jo, ale nekrájej ho napůl, už mi nejsou dva roky. Jo a chtěl bych ty preclíky se sýrem, co Livi dostává k obědu.“

Netušila, o čem to mluví, ale bezděky se usmála. Příprava obědů pro dcery ji nikdy nebavila. Bývala unavená a vystresovaná. Proč se na to tentokrát těšila? Znamenalo to, že je stará, když jí balení obědů nepřipadalo jako práce, ale radost? Nemyslela si, že by chtěla další dítě, ale díky Tommymu už

nyňi své rozhodnutí přehodnocovala. Cítila, že se jí v nitru zažehává jiskra. Znovu ji někdo potřeboval. Znovu ji někdo pevně objímal.

„Nic z toho jsem bohužel nekoupila.“

Tommy otevřel lednici a pohledem přelétl její obsah jako úspěšný generál bitevní pole. Ukázal na ananas. Zatímco ho krájela, přinesl jí malou krabičku. Do obědové termotašky dali syrové tyčiny a pak vytvořili směs ořechů a sušeného ovoce v sestupném pořadí podle chutnosti. Byl to Tommyho nápad. Do pytlíčku hodili pět čokoládových lentilek, čtyři rozinky, tři pistácie, dva arašidy a jednu osamělou mandli. Když byla kuchyň uklizená a oběd na druhý den v lednici, položila na stůl Tommyho složku spolu se vzkazem Banksovi, aby zítra nezapomněl Tommymu přibalit do aktovky oběd.

„Ale ne, Tommy.“

Zvedl oči od kuchyňské linky, kde na další lístečky čmáral obličej a lepil je po celé kuchyni. „Co?“

„Zítra do školky nejdeš. Je sobota.“

Pokrčil rameny. „Tak si ten oběd vezmu v pondělí.“ Zvedl ruku a na prstíčkách spočítal sobota-neděle-pondělí. „Už se jen třikrát vyspím a můžu si ten oběd dát.“

„No, muffin se do pondělka může zkazit. Co kdybychom ho dali do mrazáku? V pondělí ráno bys ho mohl vyndat a dát do krabičky. Alespoň ti ochladí ty kousky ananasu a sýr.“

Našpulil pusu. „To já zapomenu. Je to na mě moc složité.“

Usmála se a zmačkala papírek, na nějž roze-psala vzkaz Banksovi. „Na-píšu tátovi novou zprávu.“

„On má taky děravou hlavu.“

„Uvidíme.“ Dokončila stručné instrukce. „Tak. Už se těším, až mi ukážeš tu knížku o vozidlech na stavbě...“

Tommy byl vmžiku na schodech.

Po zbytek dopoledne si četli a hráli hry. Když Tommy dostal hlad, uvařili si špagety s česnekem, parmezánem a hráškem. Claire si k nim připravila salát, který Tommy zdvořile odmítl. Zbytky dala do lednice. Co nevidět zjistí, jestli Banks jí ohřívání jídlo. Nejspíš ne. Na to byl příliš nóbl. Ona ho milovala. Vždyť stačilo, aby uvařila jednou, a měla dvě až tři jídla. Stevie odmítal jíst dvakrát za sebou totéž.

Vyrůstal v chudé rodině a v dětství musel neustále dojídat zbytky. Jakmile začal vydělávat, ze zásady je odmítal. Jako konzultant pro vztahy s veřej-

ností a marketing si vedl dost dobře na to, aby si mohli koupit malý domek v Emerald Bay, ale na spořicí účet nikdy neuložili nic. Vymyslel to dobře, protože zemřel mladý, nicméně Claire se tím ocitla v nepříjemné situaci. Navíc už měsíce neprodala jediný obraz. Zavřela lednici. Za tohle odpoledne si však vydělala dvě stě dolarů. Finančně se jí začalo dařit.

V kapse jí zavibroval telefon. „Haló?“

„Claire. Zdravím. Tady Banks. Jak to jde?“

„Skvěle. Právě jsme s Tommym dojedli večeři. Chtěli jsme se projít po pláži, než se osprchuje a půjde do postele.“ Mrkla na hodiny na troubě. Téměř půl sedmé. „Ale jestli míříte domů a chcete, abychom počkali tady...“

„Ne, prosím. Claire. Netušíte, jak moc si vážím toho, že nám pomáháte. Ani jsem si neuvědomil, kolik práce jsem poslední měsíce odložil. Dnes večer bych ji rád dohnal. Proto jsem se chtěl ujistit, že jste to myslela vážně, když jste říkala, že vám nevadí zůstat déle.“

„Počítala jsem s tím. Přinesla jsem si knížku, takže až Tommy usne, budu si číst.“

Z telefonu se ozvalo oddechnutí. „Chovejte se tam jako doma. Prosím. Napíšu vám, až budu přibližně vědět, kdy se vrátím.“

„To nemusíte, Banksi. Nám nic nechybí. Až přijedete, tak přijedete.“

„Jste báječná.“ A s tím položil telefon.

Claire pohlédla na toho rozkošného chlapce. „Tak co? Půjdeme sbírat mušle?“

Zazubil se a odběhl pro kyblík.

Zbytek večera jako by prozařovalo zlatavé slunce. Dům byl tichý a přívětivý. Tommy měl takovou radost z Claiřiny pozornosti, že se choval mile, snadno se nechal přemluvit a s nadšením se s ní dělil o svůj dětský svět. Ukázal jí svůj oblíbený balvan na pláži, o kterém nikdo jiný nevěděl, oblíbené pyžamo a oblíbený draze vonící šampon. Všechno se jí to líbilo a nemohla se toho nabažít.

„Kde máš zubní nit?“ zeptala se ho, když stáli v koupelně.

Tommy na ni vrhl tak provinilý pohled, že se rozesmála.

„Tak šup. Musíme ji používat.“

„Schoval jsem ji pod umyvadlo.“

Přehrabovala mezi rolemi toaletního papíru, až našla malou modrou křabičku.

„Když mně se nechce.“

„Chtěl bys raději použít nit, nebo přijít o zuby?“

Tommy vytřeštil oči. „To se stane?“

Zaváhala. Když byla Mona malá, řekla by ano a tečka. Nyní mu vysvětlila: „Díky zubní niti se ti v zubech neudělají kazy. A ano, je možné, aby se ty dírky zavrtaly tak hluboko, že ti vypadají zuby. Za starých časů se to stávalo.“

Tommy poslušně použil nit.

Přečetla mu pohádku a pak spolu ještě chvíli leželi v posteli. V rohu místnosti tlumeně svítila noční lampička.

„Vrátíš se zítra?“ chtěl vědět Tommy.

„Zítra je sobota, takže ne. O víkendech sem chodit nebudu. Teď tu počkám, dokud nepřijede táta, a až se ráno probudíš, tak tu nebudu. Bude tu táta. Ale až v pondělí odpoledne vystoupíš z autobusu, budu tam čekat. Stejně jako dneska.“

Přitulil se k jejímu rameni. „To jsem rád.“

„Já taky.“ A byla to pravda. Díky Tommymu si uvědomila, jak prázdný život vedla. Nejprve přišla o Stevieho, pak se odstěhovala Mona, potom Indi a nakonec odešla i Edith. „Dobrou noc, Tommy.“

„Dobrou noc, Claire.“

Srdce se jí rozbušilo, políbila ho na čelo a odešla z pokojíčku. Ve dveřích ale nechala mezírku, jak ji poprosil. Vystoupala po schodech a postavila se před prosklenou stěnu. Na tmavnoucí obloze se objevily poslední záblesky oranžové. Dnes v noci jí na prsou netížila samota. Dnes v noci se vznášela na obláčkách naděje a optimismu. A ty bolely docela stejně.

Přeložila Tereza Dubenská